

LIBRIS | We know
SCARLETT ST. CLAIR books

un
JOC
al
ZEILOR

SAGA LUI HADES
VOLUMUL AL III-LEA

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA ȘI MARIA ADAM

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

Hades

HADES SE AFLA LA DOAR CÂȚIVA METRI DE O FERMĂ ÎN flăcări.

Nu mai rămăsese din ea decât scheletul, o vagă rămășiță a ceea ce fusese cândva casa, și totuși flăcările continuau să se ridice pline de furie, umplând noaptea de fum și cenușă. La picioarele lui se afla trupul fără de viață al unui bătrân, fermierul care locuise acolo, cu spatele ciuruit de gloanțe. În apropiere, sufletul acestuia se mișca neîncetat, fără să-și dea seama că își părăsise corpul fizic, executând ceea ce Hades putea să presupună că este rutina lui nocturnă. Asta era ceva obișnuit pentru orice muritor care avusese parte de-o moarte subită.

Bătrânul nu se așteptase la așa ceva.

Nu că ar fi trebuit să se aștepte. Singurul lucru de care se făcuse vinovat fermierul era că văzuse Ofiotaurul, un monstru pe jumătate taur, pe jumătate șarpe, și, conform profețiilor, un

ucigaș de zei¹. Cineva prinsese de veste și-l vizitase pe fermier pentru a afla mai multe, dându-se drept vreo autoritate, iar odată ce obținuse ceea ce doreau, îl ucisese.

Hades a simțit cum se aprinde magia lui Thanatos când acesta s-a manifestat chiar lângă el, o felie de umbră care se confunda cu noaptea. Chiar și părul și fața lui palidă reflectau flăcările.

Niciunul dintre ei nu a scos vreo vorbă, căci nici nu era nevoie. Nu se mai putea face nimic altceva în afară de-a călăuzi sufletul fermierului spre Lumea de Jos. Odată ce se stabilea în Asfodel, era posibil să le poată da informații despre cine îl omorâse, dar Hades se temea că avea să fie prea târziu. Până atunci, cu siguranță aveau să se confrunte cu mai multe apariții ale Ofioteaurului, iar cel care îl urmărea ar fi continuat să lase în spatele său un șir de cadavre până când ar fi ajuns din urmă monstrul.

— Cel mai mult plâng morțile ca acestea, a spus Zeul Morții.

— Crimele? a întrebat Hades.

— Oricum nu mai avea mult timp de trăit pe acest pământ, și totuși i-a fost luată viața.

¹ Prima mențiune antică a Ofioteaurului se găsește în *Fasti* a lui Ovidiu, Cartea a III-a - „A fost un taur, un monstru nemaivăzut, născut din Mama Gaia, a cărui parte din spate avea formă de șarpe: avertizat de cele trei Parce, sinistrul Styx îl întemnițase într-o pădure întunecată, înconjurată de trei rânduri de ziduri. Căci exista o profeție care zicea că oricine ardea măruntaiele taurului avea să-i învingă pe zeii eterni. Briareus l-a sacrificat cu un topor din adamant și se pregătea să-i arunce măruntaiele în flăcări, dar Jupiter i-a poruncit Vulturului să i le smulgă, iar Vulturul i le-a adus și Zeus, drept mulțumire, l-a așezat printre stele.” Este vorba despre un episod din timpul Titanomahiei, lupta legendară dintre zei și titani. Conform Kelly, P. (2018). „Compounding Compound Creatures: The Catalogue of Hybrids” in *Tristia 4.7 and Empedocles. Mnemosyne*, 71(4), 667-687 (n. tr.).

Hades nu a spus nimic, dar era de acord.

Moartea acestui fermier nu fusese necesară. Singura informație utilă pe care ar fi putut să o ofere el era confirmarea faptului că Ofioteaurul trăia, dar existau și alte căi de-a verifica acest zvon, fără să implice uciderea.

Hades avea să-l găsească pe cel care se făcea vinovat de crimă, iar pedeapsa urma să fie rapidă și pe măsură.

Ochii i s-au mutat de la foc la sufletul fermierului, care încerca acum, frenetic, să intre în hambarul în flăcări, chinându-se probabil să ajungă la animalele dinăuntru, dar acestea dispăruseră deja.

— Oferă-i liniștea! a cerut Hades.

În acest punct al lungii sale vieți, nu simțea prea des compasiune pentru cei morți, dar, în astfel de momente, când cruzimea umanității era atât de evidentă, nevoia de-a acorda ajutor cântărea greu.

Thanatos a dat din cap, întinzându-și aripile în timp ce se îndrepta spre suflet.

Hades a părăsit locul, și-a început să rătăcească pe câmpul vast de dincolo de casa fermierului, departe de strălucirea focului. Deasupra capului, stelele străluceau atât de tare, încât aruncau umbre, a lui fiind cea mai mare printre cele ale firelor de iarbă prăfuite de zăpadă. Era frig, deși era vară – un dar nepotrivit din partea Demetrei, Zeița Recoltei.

Nu existau coincidențe.

În noaptea în care o ceruse oficial în căsătorie pe Persefona și ea acceptase, începuse furtuna. Fusese declarația de război a Demetrei și arma pe care avea s-o folosească pentru a-i despărți. Părea ceva ne semnificativ, doar câteva picături înghețate, dar era doar începutul a ceva mai rău ce avea să vină.

Urmau să moară oameni. Era o chestiune de timp.

Și, când avea să se întâmple asta, oare Persefona intenționa să lupte pentru dragostea lor sau urma să cedeze în fața mamei sale pentru a salva lumea?

Ura faptul că se gândea mai mult la ultima posibilitate.

Își dădea seama că e o poziție oribilă, imposibilă. Dacă Demetra și-ar fi iubit cu adevărat fiica, nu i-ar fi dat niciodată un asemenea ultimatum.

Hades se gândea la aceste lucruri în timp ce studia cerul, desenând cu privirea linii de legătură între stele. Printre schițele pe care le făcuse, l-a remarcat pe Cetus, monstrul marin ucis de Heracles; Auriga, vizitiul erou grec ridicat printre stele de Atena; Berbecul de aur, a cărui lână putea vindeca orice ființă vie; și Orion, vânătorul care îndrăznise s-o înfrunte pe Gaia, dar Taurul, constelația așezată în centrul lor la moartea Ofioteaurului, în timpul Titanomahiei, dispăruse.

Era dovada pe care o căuta Hades. Ceea ce spusese Ilias era adevărat – monstrul fusese reînviat. Nu că nu l-ar fi crezut, dar zvonurile nu făceau neapărat ca ceva să fie adevărat.

— *Afurisitele de Ursitoare!* a mârâit enervat, și avea dreptate să le blesteme.

Lachesis, Clotho și Atropos orchestraseră această reînviere, deși Hades știa că avusese loc doar pentru că îl omorâse pe Briareu, unul dintre Hecatonchiri, uriașii cu o sută de brațe care îi sprijiniseră pe olimpieni în timpul Titanomahiei. Hera, Zeița Căsătoriei, văzuse o ocazie de-a se răzbuna pe uriașul care îl ajutase pe Zeus să scape din legături atunci când ea, Apollo și Atena încercaseră să-l răstoarne.

„Un suflet pentru un suflet”, spusese Ursitoarele.

A simțit o durere în piept amintindu-și cum murise Briareu. Nu fusese nicio plângere, nicio rugămintă ori furie, doar o

acceptare pașnică. Poate că asta era partea cea mai rea, încrederea pe care gigantul o avusese în el – că fusese momentul să plece și nu că moartea lui fusese poruncită de vreun alt zeu.

Și, chiar din momentul în care Hades îi luase mâna lui Briareu și îi scosese sufletul din trup, ca pe o fâșie de umbră decupată din întuneric, știuse că urmările aveau să fie de mare amploare, dincolo chiar și de ceea ce ținuseră Ursitoarele, pentru că, odată ce Zeus și frații lui Briareu, Gyges și Cottus, descopereau ce făcuse, nu ar mai fi avut parte de sprijinul și loialitatea lor. Nu că ar fi crezut că vreunul dintre frați l-ar fi preferat în locul lui Zeus. Nu el fusese cel care îi salvase din întunericul Tartarului. Totuși, ei fuseseră aliați ai olimpienilor în războiul împotriva Titanilor, ajutându-i să îi împingă pe zeii mai bătrâni în adâncurile Tartarului. Asta însemna că, dacă Hades avea să se afle vreodată în conflict cu Zeus, așa cum era sigur, de altfel, că o să se întâmple, mai ales având în vedere logodna sa cu Persefona, nu urma să aibă ajutorul celor doi giganți rămași atunci când lucrurile ajungeau la un punct culminant, și nici nu-i putea învinovăți pentru asta.

Hades le răsplătise loialitatea cu o execuție.

Zeul Morților a părăsit câmpul fermierului, manifestându-se în biroul său de la Nevernight. De îndată ce a apărut, s-a lăsat o tăcere adâncă și grea. I-a privit pe cei adunați – Ilias, Zofie, Dionysos și... Hermes.

Ochii lui Hades au coborât spre Zeul Năzbâtiilor, care se le-găna pe-un scaun, cu picioarele sprijinite pe birou. Privirile li s-au întâlnit și un zâmbet șovăielnic s-a ivit pe fața lui aurită. Hades s-a încruntat, arătându-și colții și făcându-l pe zeu să sară în picioare.

— Îl țineam doar cald, s-a apărut Hermes.

Hades s-a uitat pieziș și s-a așezat la locul lui. Era într-adevăr cald, iar asta n-a făcut decât să-l îndemne să se încrunte și mai tare la zeu.

— Doar ce e mai bun pentru Regele Morților, a adăugat Hermes cu un rânjel vesel, dând să se așeze pe marginea biroului de obsidian al lui Hades.

— Hermes, dacă fie și *una* dintre bucle tale atinge acest birou, îl voi transforma în lavă.

— Doar nu sunt goale, a argumentat Hermes.

Hades i-a aruncat zeului o privire nimicitoare.

— Știi ceva? Canapeaua este oricum mult mai confortabilă, a spus Hermes, cocoțându-se pe brațul ei.

Hades și-a îndreptat atenția către cei adunați, în special către Dionysos. Acesta rămăsese cumva în spate, nu tocmai parte din grup – probabil pentru că nici nu dorea să facă parte din el. Era îmbrăcat mult mai puțin ceremonios decât de obicei, cu pantaloni închiși la culoare și un pulover bej. Cozile groase îi erau legate la spate și își ținea brațele încrucișate pe piept. Părea frustrat și, dacă Hades ar fi fost să ghicească, frustrarea lui avea prea puțin de-a face cu convocarea la Nevernight, fiind legată mai degrabă de detectivul muritor pe care Dionysos îl adăpostea în clubul său, Ariadna Alexiou.

Hades era, de fapt, surprins că venise, deși probabil că o făcuse doar din curiozitate. Dionysos avea o relație încordată cu olimpienii, mai ales din cauza urii Herei față de el, motiv pentru care se hotărâse în cele din urmă să aleagă o tabără. Dar Hades nu era prost. Știa că asta nu însemna nicidecum că Dionysos i-ar fi fost loial. Însemna doar că Zeul Nebuniei își era loial lui însuși.

— Ofiotaurul a fost reînviat, a spus Hades. Constelația sa nu mai este pe cer.

Când a rostit cuvintele cu voce tare, a simțit o umbră de teamă la care nu se așteptase, dar el era responsabil pentru ce se întâmplase, ceea ce însemna că era responsabil și pentru consecințe în cazul în care creatura ar fi căzut pe mâini greșite.

— Ilias, a spus Hades, întâlnindu-i privirea satirului.

Acesta stătea în picioare lângă Zofie, cu părul la fel de creț și răsucit ca și coarnele care-i ieșeau din cap.

— Spune-ne ce ai aflat despre monstru!

— Până acum, a existat o singură apariție. Un fermier din afara Tebei susține că a auzit un muget ciudat în puterea nopții. A crezut că una dintre vacile sale fusese rănită, dar, când s-a dus să cerceteze, a găsit o creatură jumătate taur, jumătate șarpe încolăcită în jurul ei. Odată ce l-a zărit, aceasta s-a strecurat în iarbă.

Ilias a făcut o pauză și s-a uitat la toți cei adunați.

— Vaca nu a supraviețuit.

A urmat o clipă de tăcere, după care Hades a adăugat:

— Nici fermierul.

Ilias și-a încleștat fălcile.

— Ieri era perfect sănătos.

— Și astăzi este mort, a spus Hades. Ciuruit de gloanțe.

— Deci altcineva în afară de noi vrea creatura, a zis Dionysos. Nu mă surprinde, dar cine?

— Nu-i așa că asta-i întrebarea momentului?

Hades l-a privit lung pe Zeul Viței-de-Vie, nu pentru că l-ar fi bănuit pe Dionysos că ar fi avut vreo legătură cu moartea fermierului. Era însă conștient că îi plăcea să colecționeze monștri la fel de mult ca lui Poseidon. Era unul dintre motivele pentru care prefera să-l țină pe zeu aproape, chiar și cu noua și fragila lor alianță. Dionysos a mijit ochii.

— Hades, cum a ajuns să fie înviată creatura?

LIBRIS

We know
books

Zeului Morților nu i-a plăcut tonul lui acuzator, dar Hades nu era Dionysos și nu fugea de responsabilitatea sa.

— Pentru că am ucis un nemuritor.

Trăsăturile aspre ale lui Dionysos s-au înmuiat, dar nu din compasiune.

Era un șoc.

— Aceasta este opera Ursitoarelor, a completat Hades.

— Deci ne-ai chemat să ne ocupăm de urmările acțiunilor tale, a concluzionat Dionysos cu vocea plină de dispreț. Tipic!

— Nu-ți lua aerul ăsta superior, Dionysos! a spus Hades. Știi cât îți plac monștrii.

Ar fi putut încerca să se explice. Știa că zeul o urăște pe Hera, iar o singură mențiune a faptului că aceasta avusese un amestec în toate ar fi potolit judecata aspră a lui Dionysos, dar, în realitate, nu simțea că asta ar fi contat. Oricum ar fi stat lucrurile, Dionysos voise să fie aici și cu siguranță ar fi vrut ca Ofiotaurul să fie în posesia lui, ceea ce însemna că avea să îl caute, chiar dacă s-ar fi hotărât să nu-l ajute în mod deschis pe Hades.

— Dacă aceasta este opera Ursitoarelor, a spus Zofie, nu poți să le întrebi ce au țesut?

— Ursitoarele sunt simpli zei, la fel ca mine, a răspuns Hades. Nu sunt mai dispuse să-mi dezvăluie planurile lor decât sunt eu să le mărturisesc pe-ale mele.

— Dar ele sunt Ursitoarele. Nu sunt deja conștiente de ce s-a întâmplat?

Hades nu a răspuns. Erau momente în care aprecia naivitatea lui Zofie. În seara asta însă, era frustrantă.

Era dificil să stabilești modul în care acționau Ursitoarele. O mare parte din deciziile acestora se bazau pe starea lor de spirit, la fel ca în cazul majorității zeilor. Era posibil să fi orchestrat învierea Ofiotaurului doar pentru a-și bate joc de el,

LIBRIS | We know books

dar, de asemenea, era posibil și să fi vrut să vadă sfârșitul olimpienilor; Hades nu putea spune ce aleseseră sau dacă măcar aleseseră ceva. Știa doar un singur lucru ca fiind adevărat: soarta nu putea fi evitată, doar amânată.

— Oricare ar fi planul lor, trebuie să avem și noi unul, a spus el.

— Nu înțeleg, a continuat Zofie. Ursitoarele au ales deja un sfârșit. Pentru ce facem noi planuri?

— Pentru că avem de gând să câștigăm, a replicat Hades.

Era tot ce puteau să facă – și să spera că, în cazul în care Ursitoarele nu le acordaseră lui sau olimpienilor favoarea lor, ar fi putut să fie măcar convinse, dar asta nu avea să se întâmple niciodată fără acțiune. Hades știa mai bine decât oricine că cele trei surori se bucurau să vadă cum zeii le făceau jocul, mai ales sub povara suferinței.

A urmat o clipă de tăcere, apoi a vorbit Dionysos:

— Care este profeția care face ca această creatură să fie atât de periculoasă?

Nu avea de unde să știe, având în vedere că se născuse după Titanomahie.

— Cine îi va arde măruntaiele va obține puterea de a-i învinge pe zei, a răspuns Hermes.

— Ești sigur că asta e profeția? a întrebat Dionysos, încruntându-se.

— Poate că e vorba doar de un singur zeu? s-a întrebat cu voce tare Hermes, apoi a ridicat din umeri. S-ar putea să fi greșit un cuvânt sau două.

— Un cuvânt sau două?

— Nu e ca și cum n-ar fi trecut patru mii de ani! s-a apărat Hermes. Încearcă tu să-ți amintești ceva după atâta timp!

— Se pare că tu nu ai nicio problemă în a-ți reaminti rachiuna după atât de mult timp.

— Dintr-odată, regret că l-am ajutat pe Zeus să-ți salveze viața, a spus Hermes.

We know
books

Uneori, Hades uita că cei doi aveau o istorie, deși aceasta era minoră. Hermes ajutase la salvarea lui Dionysos după ce acesta se născuse, ducându-l să fie crescut de Nysiade, nimfe ale oceanului care trăiau pe muntele Nysa.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă nu ai fi făcut-o, a ripostat Dionysos.

Zeul Năzbâtiilor a pălit la cuvintele lui și, înainte să se instaleze o tăcere încordată, Hades a rostit:

— Este o profeție, Hermes. Un cuvânt sau două pot schimba întregul înțeles.

Hermes și-a azvârlit brațele în aer.

— Ei bine, nu am pretins niciodată că sunt oracol.

— Atunci va trebui să consultăm unul, a spus Hades.

Poate că profeția se schimbase. Poate că nu exista nicio profeție. În momentul în care această idee i-a trecut prin minte, și-a dat seama că nu poate spera atât de mult. Ursitoarele nu ar fi adus creatura înapoi dacă nu ar fi vrut ca aceasta să îi provoace pe zei.

— Și trebuie să-l găsim pe Ofiotaur înaintea tuturor.

— Cu cine ne întrecem? a întrebat Dionysos.

— Eu pariez pe Poseidon și pe copiii lui, a intervenit Hermes. Nenorocitul ăla e mereu în căutare de putere.

Hermes se gândise la ceva la care se gândise și Hades. Ofiotaurul putea trăi pe uscat, dar se putea descurca și în apă. Poseidon ar fi profitat de orice șansă de a-l răsturna pe Zeus, dar acest lucru era valabil și pentru Tezeu și Hera. Hades știa deja că semizeul și Zeița Căsătoriei erau mână-n mână, deși bănuia că Zeul Mării era cel care alimenta dorința lui Tezeu de a-i răsturna pe olimpieni. Era cu totul altceva dacă îl credea sau nu pe fiul său cu adevărat capabil de asta.